

NAŠE KAŽDODENNÍ „SLAVNOST V KÁNĚ“

Každý den jsme jako na svatbě – v každodenních událostech našeho života, služby a poslání. I my jsme spletí kultur, kořenů a příběhů. A velmi dobře nám prospívá slavení našich bratrských vztahů, přátelství a společenství, protože nás to naplňuje nadějí v budoucnost tohoto stromu, který nadále přináší ovoce života a svatosti.

Chci vám říci o **jedné slavnosti**, o **jedné Matce**, o **opravdové potřebě** a o **jednom** jednoduchém, ale podstatném **prvku**.

Čtvrté evangelium začíná svou „kapitolu znamení“ **slavností**: dokonce přímo svatbou. Takže jde o slavnost plnou života a naděje, ducha jednoty a smyslu pro rodinu a přátelství. Tato slavnost probíhá dobře. Všichni se cítí jako bratři a sestry a jsou zapojeni do minulosti novomanželů s jejich vlastními kořeny a dějinami jejich původu. Všichni se také radují a doufají v budoucnost této nové rodiny, tohoto nového stromu, že přinese mnoho ovoce. Takže jde o prolínání minulosti a budoucnosti, různých kořenů a očekávaného ovoce. I my, salesiánská rodina, jsme každý den jako na svatbě. V každodenních událostech našeho života, služby a poslání. I my jsme spletí kultur, kořenů a příběhů. A velmi dobře nám prospívá slavení našich bratrských vztahů, přátelství a společenství, protože nás to naplňuje nadějí v budoucnost tohoto stromu, který nadále přináší ovoce života a svatosti.

Evangelium hovoří o tom, že v Káně byla **jedna Matka**, Ježíšova matka. I dnes je zde, ve vašem domě, Matka: je to ona, Ježíšova matka. Vidíte ji? Slyšíte ji? Je jisté, že je zde, jinak by slavnost nebyla opravdová. Ona přichází chránit, povzbuzovat a – jak jinak – polaskat naše bratrské vztahy. Čtvrtý článek *Charity identity salesiánské rodiny* říká, že jsme „*charismatické a duchovní společenství... spojené vztahy duchovního příbuzenství a apoštolské blízkosti*“. Nádherné vyjádření! Ve středu tohoto *příbuzenství* je Matka, která jako žena a matka je schopná být stále pozorná vůči svým dětem. Má vždy otevřené a bedlivé oči, aby postřehla potřeby svých maličkých, i když ti „maličci“ jsou už dospělí. Tak se to stalo při nepříjemnosti na svatbě v Káně Galilejské. Upozorňuje svého syna Ježíše: „*Nemají víno.*“ A bez vína je konec slavnosti. Předtím slavnost probíhala, ale teď je konec. Uprostřed slavnosti se ztratil jeden z prvků, který ji charakterizuje – a nejen v literárním a povrchním smyslu, ale spíše v hlubokém smyslu symbolickém.

Tedy uprostřed slavnosti, obrazu života i naší rodiny, se náhle vynoří **určitá potřeba**. My, *příbuzní* a přátelé i přítelkyně Dona Boska dobře víme, že v dnešním světě se ukazuje mnoho potřeb. Zdálo se, že lidstvo poválečného období (druhé světové války, studené války, některé regionální války, atd.) konečně vstupuje do lepšího světa. Jednotnějšího a solidárnějšího, lidštějšího, rozvinutějšího, bratrštějšího a podnítilo nás snít. Ale mnohokrát si všimáme, že ještě nám chybí tak mnoho...

Měli bychom se ptát: co víc můžeme udělat my, kteří už opravdu konáme tolik? Je velmi důležité, řekl bych podstatné, naučit se od naší Matky být pozornými. Stále zdvihat zrak, nezůstávat egoisticky uzavřenými do sebe, do vlastních těžkostí a do svého utrpení, ale být stále bdělí

a ostražití. S očima přátelsky upřenýma především na ty poslední, na mladé, pro které jsme se narodili, pro které jsme byli založeni, a ke kterým jsme byli posláni. Opakuji, nikdy mě neunaví vyžadovat, aby salesiánská rodina byla skutečná, aby vycházela ze sebe samé, ze zdí svých děl, a byla schopná jít dál, než jsou její vlastní projekty, programy, úspěchy a pohodlí.

Světů a nejednou i našim komunitám či rodinám chybí víno, totiž radost a slavnost života, která se vyjadřuje životem, který stojí za to žít. A my, moji drazí, jsme zdědili vinárnu: naše společně prožívané charisma!

Náš milovaný otec Don Bosco napsal nádherný dopis donu Costamagnovi, který byl tehdy provinciálem v Buenos Aires. Odvolávám se na tento dopis, který napsal 10. srpna 1885, při příležitosti blížících se duchovních cvičení spolubratrů. Mezi jiným řekl: „*Nejraději bych osobně chtěl hovořit o kázni anebo lépe řečeno přednášet o salesiánském duchu, který má animovat a vést naši činnost a každou naši diskusi. Necht' nám je vlastní preventivní systém.*“ A v jednom listu, který čtyři dny předtím adresoval donu Caglierovi, tehdejšímu apoštolskému vikáři Patagonie, napsal: „*Dobročinnou lásku, trpělivost, něžnost (...), konat dobro komu můžete, zle nikomu. To necht' platí pro salesiány v jejich vzájemných vztazích, mezi chovanci a jinými externími anebo interními chlapci.*“ Připomínali jsme si, že bez vína není slavnost. Pro nás, drazí bratři a sestry, je preventivní systém něco, co je nám vlastní, takže bez prožívání preventivního systému pro nás neexistuje duch (tedy neprožíváme spolu dobrodružství Ducha!) a není pravého salesiánského života: je konec slavnosti.

Toto víno není úplně naším ovocem... ale ovocem putování po cestě, kterou nám ukázal Ježíš, a na které nás animuje Duch. To Ježíš udělal z vody víno. Ale návod Ježíšovy matky poslechli a o přinesení vody se postarali sluhové. Je to jednoduchý, ale podstatný a základní **prvek**. Buďme pozorní na toto „přikázání Panny Marie“, abychom podali a naplnili nádoby naší vodou, když se to od nás žádá a může se to zdát opravdu podivné. Ale pozor: to, co se od nás žádá – i když se to zdá být jednoduché a malé hodnoty v porovnání s potřebami a s chybějícím „vínem“ –, je samo od sebe podstatné a základní. Totiž abychom se dostali až k živé vodě, potřebujeme načerpat ze studny. A čím hlouběji se dostaneme, tím čistší voda vyvěrá, protože vyvěrá z hloubky našeho srdce a naší bytosti.

V hesle pro tento rok jsem vám předložil hlubokou cestu pro vás, pro mladé a pro lidi, ke kterým jsme byli posláni. Tato cesta, kterou jsem nazval „Výzvy a návrhy“, má dvojitý pohyb – do hloubky a směrem ven. Ještě jednou vám ji popíši: *Dívat se dovnitř, hledat Boha, setkávat se s Ježíšem, stát se/být jeho. Osvojit si základní hodnoty lidského života jako jsou rodina, přátelství, solidarita, život s Církví a život jako dar. A nakonec dozrávání v životním projektu, který odpovídá Božímu povolání. Jedna slavnost, jedna Matka, opravdová potřeba a jeden prvek, který je třeba doručit.*

Obdarováváme mnohé tím, co máme v naší vinárně, zděděné ze srdce Dona Boska a dovolme, aby nás každý den provázela ona, Ježíšova matka, která se o nás stará a učí nás, abychom si navzájem prokazovali to samé.

Ať nám naše Matka, Pomocnice a Matka Církve pomáhá kráčet a sloužit v každém koutě světa a „s Ježíšem spolu zažít dobrodružství Ducha“.

*(Podle Il Bollettino Salesiano, březen 2016
přeložil Roman Farion)*